Ναός, Ιερέας, Θ. Λειτουργία, Θ. Κοινωνία (αρχιμ. Βασίλειος Μπακογιάννης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 31 Ιουλίου, 2013

Ζοῦμε στή λεγόμενη Νέα Ἐποχή. Καί Νέα Ἐποχή σημαίνει νέος τρόπος ζωῆς, νέο σκεπτικό, νέα ἤθη. Τό βλέπουμε καθημερινά, ἀκόμα καί μέσα στούς χώρους τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ ἔννοιες «Ναός», «Ἱερέας» «Λειτουργία», «Θ. Κοινωνία», πού στίς παλαιότερες ἐποχές προκαλοῦσαν δέος στίς ψυχές τῶν χριστιανῶν μας, σήμερα ἔχουν καταντήσει ἔννοιες «ρουτίνα». Καί ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (+1996) ἡ Νέα Ἐποχή δέν θά ἀδειάσει τίς ἐκκλησίες ἀπό κόσμο, ἀλλά αὐτόν τόν κόσμο πού πάει στίς ἐκκλησίες, θά τοῦ ἀλλάξει τά μυαλά. Καί ἀπό ὅτι φαίνεται ὁ προφητικός του λόγος ἐπαληθεύθηκε.Βιώνουμε πρωτόγνωρα πράγματα! Ἐνδεικτικά:

α. «Ἀλειτούργητο», ἔλεγαν (κατηγοροῦσαν) οἱ πατέρες μας αὐτόν, πού δέν πήγαινε στήν ἐκκλησία. Ἦταν μιά βαριά κατηγορία. Δείχνοντας ἔτσι πόσο εὐλαβοῦντο τή Λειτουργία. Σήμερα ἀκόμα καί ἡ λέξη «ἀλειτούργητος», ἔχει ἐξοβελισθεῖ ἀπό τό λεξιλόγιό μας!

β. Στό «Ἱερό» ἐκτός ἀπό τά παιδάκια πού διακονοῦσαν τόν παπᾶ, κανείς ἄλλος (οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ψάλτης, οὔτε νεωκόρος) δέν τολμοῦσε, ὄχι ἁπλά νά εἰσέλθει, ἀλλά οὔτε νά τό πλησιάσει, κατά τό λόγο τοῦ Κυρίου, «δέν θά πλησιάσουν τά ἅγια σκεύη, οὔτε καί τό θυσιαστήριον, ὅποιος τό τολμήσει θά θανατωθεῖ» (Ἀριθμ. 18:3). Ὅταν οἱ ψάλτες ἤθελαν νά εἰποῦν κάτι στόν παπᾶ, πού βρισκόταν στό «ἱερό», ζύγωναν στό τελευταῖο (ὄχι στό πρῶτο) σκαλοπάτι, αὐτό πού «πατοῦσε» στό δάπεδο, τέντωναν τό λαιμό τους, γιά νά τόν ἰδοῦν καί νά τοῦ μιλήσουν. Δέν ἀνέβαιναν τά σκαλοπάτια τοῦ «Ἱεροῦ», οὔτε στήν Ἀνάσταση, ὅταν ὁ παπᾶς ἔλεγε τό «Δεῦτε λάβετε φῶς!». Ἐνῶ

σήμερα ὅποιος θέλει μπαινοβγαίνει, χωρίς κανείς νά τόν ἐλέγχει!

γ. «Σέβομαι
τό σχῆμα του!». «Σέβομαι τό
ράσο του!», ἔλεγαν παλιά γιά τόν ἱερέα, ὅσο
ἁμαρτωλός καί ἄν ἦταν (ὁ ἱερέας). Καί κατασπάζονταν ἐκ καρδίας τό χέρι του,
ἀκόμα καί οἱ ἄπιστοι! «Εὐλόγησον,
πάτερ, εἶπα, κι ἔσκυψα νά τοῦ φιλήσω τό κοκαλιασμένο χέρι»,
εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Ν. Καζαντζάκης, ὅταν (1928)
συνάντησε στό Ἅγιο Ὄρος τόν ἱερομόναχο Μακάριο τόν Σπηλαιώτη.
Ἀσπάζονταν ἀκόμα, μικροί-μεγάλοι καί τό χέρι τῆς πρεσβυτέρας,
ὅσο νεαρή καί ἄν ἦταν. Σήμερα δυσκολεύονται νά
ἀσπασθοῦν ἀκόμα καί τό χέρι τοῦ Ἀρχιερέα!

δ. Τό πνεῦμα τῆς Νέας
Ἐποχῆς ἔχει «ἀπο-ιεροποιήσει» ἀκόμα καί
αὐτό τό κορυφαῖο καί Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, τήν Θ.
Κοινωνία! Ὁ
μακαριστός Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἠλίας Τσακογιάννης, (+1990) πού στή
δεκαετία τοῦ 1960 διακονοῦσε ὡς ἐφημέριος στό
Νοσοκομεῖο " Εὐαγγελισμός" (Ἀθήνα) ἔλεγε,
πώς ὅταν πήγαινε νά κοινωνήσει στούς θαλάμους κάποιον ἀσθενῆ,
στήν πτέρυγα σήμαινε συναγερμός! Οἱ γιατροί, οἱ νοσοκόμες
ἄφηναν τήν διακονία τους καί στέκονταν ἐν προσοχῇ στόν
διάδρομο περιμένοντάς τον νά περάσει μέ τά «Ἅγια». Καί ὅταν
ἔμπαινε μέ τά «Ἅγια» στό θάλαμο, οἱ ἄρρωστοι κατέβαιναν
ἀπό τά κρεββάτια τους, καί τόν ὑποδέχονταν γονατιστοί. Σήμερα τί νά περνάει ὁ
«καφετζῆς» μέ τόν καφέ στόν δίσκο, τί νά περνάει ὁ Ἱερέας μέ
τή Θ. Κοινωνία στά χέρια του, ἴδια (φεῦ!) ἀντίδραση! Γι'αὐτό
καί σήμερα ἡ προσέλευση στή Θ. Κοινωνία γίνεται μέ σκανδαλώδη
ἄνεση! Ἀκόμα καί τούς σύγχρονους μοναχούς ἔχει «ἐπηρεάσει»
αὐτό τό πνεῦμα τῆς Νέας ἐποχῆς! «Οἱ χριστιανοί παλαιά εἶχαν πιό πολλή
εὐλάβεια στό ἀντίδωρο, ἀπό ὅ,τι πολλοί μοναχοί σήμερα
στή Θ. Κοινωνία!», ἔλεγε μέ πόνο ψυχῆς ὁ Γέροντας Παΐσιος
(+1994) «Ἀπό τήν ἀσκητική καί ἡ συχαστική ἁγιορείτικη
παράδοση,Ἅγιον Ὄρος 2011,σελ. 690).

Μπορεῖ νά ἄλλαξαν οἱ
ἐποχές, ὅμως τά «Ἅγια» (Ἱερέας, Ναός, Θ. Λειτουργία, Θ.
Κοινωνία) δέν ἄλλαξαν. Εἶναι πάντοτε «Ἅγια». Καί σάν
Ἱερεῖς ἔχουμε ἱερή ὑποχρέωση, νά τά
«προστατέψουμε», νά τά «κρατήσουμε» στό ὕψος τους! Ἄν

ἀδιαφορήσουμε, ἡ ἀσέβεια πρός αὐτά θά αὐξάνεται, καί θά εἴμαστε φοβερά ὑπόλογοι ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ. Καί ἄς μήν ξεχνᾶμε, πώς ἡ μεγαλύτερη (καί ἀσυγχώρητη!) ἁμαρτία εἶναι ἡ βεβήλωση τῶν «Ἁγίων» τοῦ Θεοῦ! (Ἔξοδ. 19:22. Λευ. 10:8-9. Α΄ Βασιλ. 3:14.Ἰεζ. 5:11).

(Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο «Ναός, Ἱερέας, Θ. Λειτουργία, Θ. Κοινωνία», τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη Ph. D.)